

El futur del Banc de València després de la fusió Central-Hispano

Una 'perla' entre dues mans

L'última fusió bancària del Central i de l'Hispano Americano condicionarà lògicament el futur del Banc de València com a entitat dins de l'òrbita del banc que presideix el murcià Alfonso Escámez, artífex de la darrera unió de dos grans del sector.

Quan es va confirmar la fusió del Central i de l'Hispano el passat 14 de maig, pels corredors i despatxos de les 222 oficines del Banc de València circulaven amb força els rumors de "possibles tancaments" de sucursals o de reducció de plantilles on la concentració dels punts d'actuació de les tres entitats bancàries —ara agermanades pel pacte— obligara a l'eliminació de locals senzillament per una qüestió lògica de rendibilitat.

En tot cas, siga el que siga el futur reservat al Banc de València després del casament dels bancs que presideixen Alfonso Escámez i José María Amusatégui, poden donar-se tres circumstàncies. La primera, que tot es quede igual com ara, que és la que preveuen tant el cercle director del banc valencià, els responsables màxims del seu soci majoritari, el Central, i fins i tot els sindicats, que donen una imatge "massa tranquil·la".

La segona circumstància, i la més factible, segons coincideixen els observadors experts del sector bancari, seria una evolució cap a l'ampliació de la participació del capital del Central en l'actiu del Banc de València. I la tercera, i la menys desitjada per totes les parts implicades, que consistiria en la venda del banc de la capital del Túrria a un possible comprador estranger incloent dins del mateix paquet els altres bancs controlats més o menys pel Central d'Escámez, El Banc Gallego i el Banc de Granada. De totes tres, sembla que la primera ha de prevaler per damunt de les altres dues.

Els temors de venda o d'una ampliació del control del Central, s'han anat dissipant aquests últims dies i concretament el passat divendres, 24 de maig, després d'unes declaracions de la cúpula directiva del banc valencià coincidint amb la celebració de l'assemblea general ordinària i la presentació de la memòria de l'exercici econòmic de l'any passat.

Antonio Escámez, que ocupa el càrrec de vice-president del Banc de València per

obra i gràcia del seu germà i president del Central, Alfonso Escámez, va declarar, a una pregunta d'EL TEMPS sobre els rumors amb més o menys fonament de futures supressions d'oficines del Banc de València, amb termes clars i concisos: "El Banc de València mantindrà —va dir— la seva total independència d'actuació després de la fusió del Central i l'Hispano i no tenen cap fonaments els rumors alarmistes de venda o supressió d'oficines".

"NO PASSA RES, NI HA DE PASSAR EN EL FUTUR"

Per la seva banda, l'actual president de l'entitat bancària regional valenciana, Antonio Girona Busuti, assegut a la dreta d'Antonio Escámez en un sopar amb la premsa (organitzat la nit de la vespra de l'assemblea) ho corroborava amb aquestes declaracions: "Aquí no passa res, ni ha de passar en el futur", i aquesta opinió que és la que preval fins ara. Per si fora poc, en àmbits sindicals s'emetien comentaris força tranquil·litzadors. "No hi ha cap raó per preocupar-se'n almenys en el futur immediat, ja que la fusió ha estat entre el Banc Central, que és tan sols un accionista més del València i de l'Hispano", com va assenyalar un portaveu de una central sindical majoritària del sector a València. Però des de molt més dalt, al cim de la direcció del Central, les previsions no són, ni de bon tros, tant clares.

Una representant de Comissions Obreres, María Jesús Paredes, al final d'una llarga conversa a Madrid amb Alfonso Escámez, fa pocs dies, sortia de la reunió sense amagar una certa incertesa sobre les conseqüències de la fusió, tant per als dos bancs agrupats com per a les seves fil·lials dins i fora del sector bancari.

La sindicalista no descartava concretament futures reestructuracions d'oficines entre els bancs fusionats i els seus satèl·lits, entre els quals figura el Banc de València.

En els casos o situacions de duplictat de sucursals, segons matisava María Jesús Paredes en declaracions a la premsa, "La reordenació ha de ser raonable i sempre negociada amb els sindicats".

El Banc de València és, en tot cas, una entitat financera que, per la seva estructura i el seu àmbit d'actuació no depèn absolutament de la política global del Banc Central, encara que, com que és "la perla" (així la va qualificar Antonio Escámez la setmana passada a València), en vigila de prop tots els moviments.

No n'hi ha cap dubte que el Banc de València és com porta bé dins del seu territori, restringit al País Valencià, a més d'una oficina a Madrid i una altra a Murcia.

Els beneficis del banc de València, amb una participació del 18,84% del Central, han estat al final de l'any 1990 de 6.769 milions de pessetes, una xifra que els experts comptables del sectors qualifiquen de "tot un rècord", ja que l'augment respecte a l'anterior exercici de 1989 ha estat un 38%.

Les altres dades de la memòria són també prou satisfactòries i sempre assenyalen un augment notable si es comparen amb l'exercici anterior. El marge financer s'ha situat al voltant dels 15.000 milions, un 15% aproximadament més alt que durant el 1989. La generació bruta de fons ha arribat a la xifra gens menyspreable de 11.346 milions, gairebé el 10% superior a l'exercici anterior. El punt negre d'aquests resultats bastant satisfactoris (potser a conseqüència de la conjuntura internacional), ha estat l'estancament de les cotitzacions de les accions en borsa, amb una variació mínima d'un any a altre.

La tendència global a la baixa dels mercats borsaris ha provocat que al tancament de l'exercici 1990, la cotització màxima de les accions va ser d'unes 1.180 pessetes i al llarg de tot l'any no han superat mai les 1.900 pessetes de valor nominal.

Si anomenen "perla" al Banc de València, els directius del Central és, sens dubte, perquè es tracta d'una societat financera que gaudeix d'una implantació molt ben distribuïda pertot arreu del País Valencià i per tant representa una xarxa estratègica molt apetitosa per a qualsevol operació de control del sector bancari com ha estat l'última fusió Central-Hispano.

Per aquesta raó, el president del Banc de València va explicar a aquest semanari que no preveu cap possibilitat de venda a un grup estranger: "Entre altres coses perquè el nostre banc està molt arrelat en

la seua zona d'operacions des de que es va crear a principis de segle, i els accionistes i clients ho són precisament per aquesta vocació i no per altres raons".

Tot i que la independència d'actuació del Banc de València queda fora de perill del control posterior d'un dels dos grans fusionats, l'entitat típicament valenciana pot aportar una ajuda logística de primera importància al nou tàndem i primer grup

bancari avui a l'estat espanyol.

A València capital (vegeu el mapa), les 42 oficines del Banc de València s'afegeixen, encara que indirectament, a les 33 sucursals del Central i a les altres 39 de l'Hispano.

La complementaritat indirecta del Banc de València al nou grup Central-Hispano es posa molt més de manifest quan es fan els comptes d'oficines en les comarques valencianes. Dins de les comarques més properes a València, el banc regional té 115 sucursals, mentre que el seu soci i accionista majoritari, el Central, en té 38 i el tercer membre de la nova família recentment constituïda, l'Hispano, unes poques més, 39 oficines.

És clar que ni Alacant, amb dues oficines, ni Castelló, amb set sucursals, són feus importants del Banc de València, però fins i tot, tenint en compte la presència comarcal en tots dos territoris, encara supera el potent Hispano, no en força financera, però sí pel nombre d'oficines. A Castelló, per tretze oficines, i a Alacant, per un curt marge de dues sucursals més.

No passa el mateix entre el Central i el València, perquè el primer té supremacia total a Alacant i les comarques més properes, amb un total de 66 oficines contra les 38 de l'entitat valenciana.

El fet que Múrcia siga la terra de naixement d'Alfonso Escámez, té molt a veure amb la forta concentració d'oficines del Central a l'Alacantí i a comarques sota la seva influència econòmica.

Els comptes redons donen, doncs, un total d'oficines al País Valencià del Banc de València de 222, unes altres 160 per al Banc Central i 128 per a l'Hispano Americano, un nombre prou important com per posar en guàrdia qualsevol grup bancari instal·lat en aquesta zona.

Totes aquestes dades donen peu al president Antonio Girona

Enric Cervera, UGT: "El futur color de rosa"

RAFA GIL

Enric Cervera, membre de l'executiva de la federació bancària de la Unió General de Treballadors, UGT-FEBASO, veu el futur més o menys de color de rosa pel que respecta a canvis substancials en el Banc de València després de la fusió Central-Hispano.

"No crec que ens donen cap sorpresa, perquè tant la direcció central del Banc de València com en successives declaracions els responsables del Banc Central han assegurat que no es produiran canvis i que tot continuarà com ara", va dir el sindicalista, amb més de vint anys d'experiència en el sector i altres tants com empleat del Banc de València, ara a l'oficina principal d'aquesta entitat a Torrent (l'Horta).

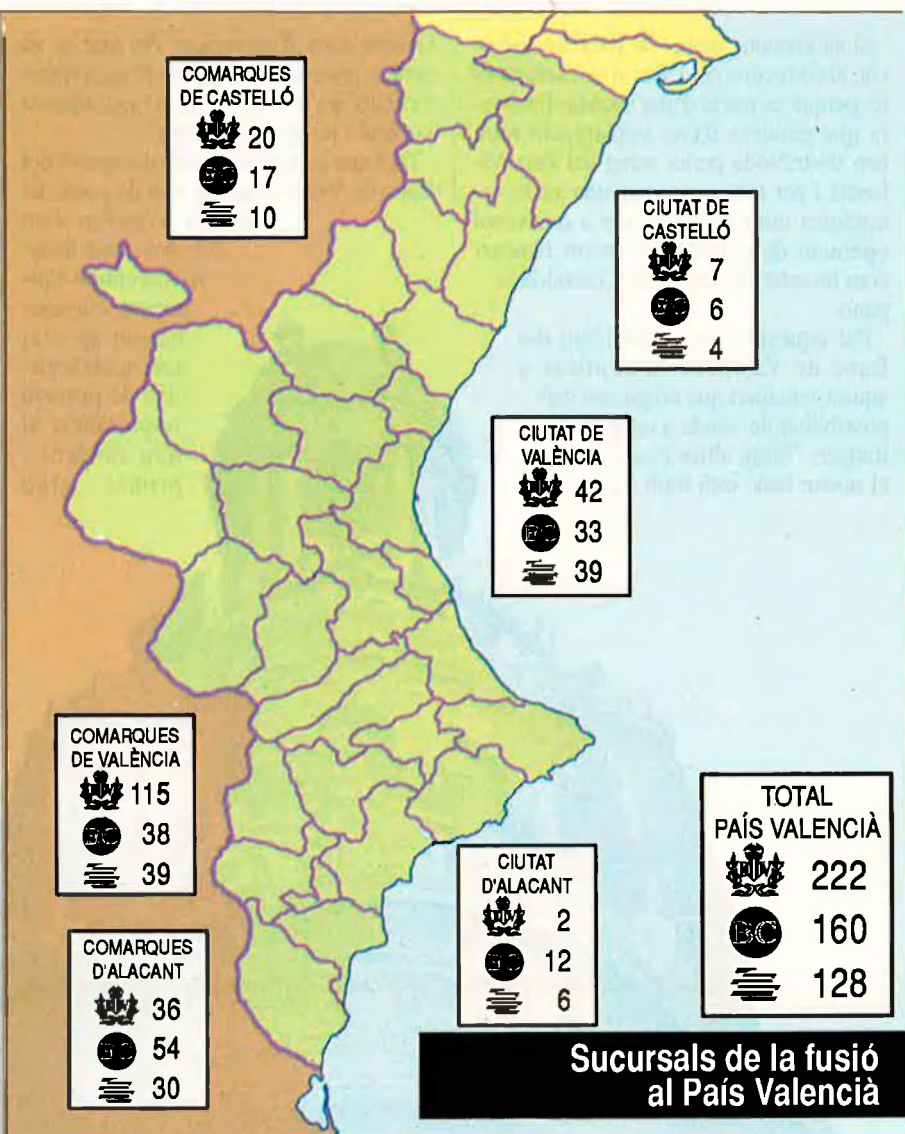
Al llarg d'una conversa amb aquest setmanari, Enric Cervera, va descartar rotundament la possibilitat de venda del Banc de València, del Banco de Granada i del Banco Gallego, els tres junts per una xifra aproximada de 250.000 milions de pessetes.

"La xarxa del Banc de València es prou àmplia i important perquè algun grup bancari vulga fer-se càrrec del manteniment del total de les 222 oficines que funcionen a hores d'ara"

L'estructura del Banco de València, segons confirma el representant sindical, és una de les millors del sector i, per reforça les seves conclusions, Enric Cervera analitza tant la part del capital social com l'actual composició del personal empleat.

"Fa anys -recorda el dirigent de la UGT- quan el banc va necessitar una ampliació de capital per afrontar greus problemes financers, els accionistes van reaccionar d'una manera molt positiva". D'altra banda, per a Enric Cervera "un punt molt positiu és l'estat de la plantilla, que se situa en una mitjana d'edat de 42 anys i una antiguitat mitjana de 20 anys per empleat. A més, fa molt pocs mesos ha entrat en funcionament un nou sistema comptable que donarà fruits molt aviat".

I.P.

per parlar del Banc de València com a una de les entitats de major "eficàcia i operacionalitat" en l'àmbit del País Valencià. El responsable bancari no creu, però, que durant els pròxims anys es produeixen canvis importants en la política general de la seua entitat, sinó que "fins a l'1 de gener de 1993, amb l'arribada del Mercat Únic Europeu, serà necessari dur una gestió rendible, sense pensar en ampliacions o pactes perillosos entre altres societats del sector".

El president Girona és prou reservat quan se li demana què és el millor que pot passar al Banc de València després de la fusió entre el Central i l'Hispano, i es limita a respondre que "l'únic que li pot arribar és que continue en la mateixa línia que manté des de fa molts anys, és a dir, donant beneficis i oferint una àmplia gamma de serveis, comparables als que ofereix qualsevol banc d'àmbit estatal".

L'estudi del capital social dona a entendre

que té assegurada una estabilitat per als pròxims exercicis. El total d'accionistes és de 28.193, que es reparteixen els 22 milions d'accions.

La titularitat està molt repartida, ja que el 61% dels accionistes no arriben a més de 250 accions i el 90% són titulars de menys de 1.000 accions. L'únic accionista que posseeix més del 10% és el Banc Central, segons consta en l'informe anual presentat en passats dies a València, acomplint l'ordre ministerial que obliga a la transparència dels accionistes de les societats financeres (O.M. 17-11-81 i 26-2-82).

Al president Antonio Girona, segon accionista, amb un 4,5% dels més d'11.000 milions de capital social no li tremola la veu quan diu: "Fins i tot podríem viure igual sense el Banc Central".

Ignasi Pellicer